

2005. november 17., csütörtök

Környezet/természeti források

58. hangsúlyozza az EU fokozott erőfeszítéseinek szükségességét az életben maradásért gyakran teljes mértékben a természeti forrásoktól függő szegény lakosságot fenyegető óriási környezeti kihívások leküzdésére;

59. ezzel kapcsolatban üdvözlí a Bizottság – régóta esedékes – legújabb kötelezettségvállalását, hogy a környezetvédelem középpontba helyezése tekintetében eljut a szavaktól a tettekig, és a fenntartható fejlődést előmozdító stratégiákat kiemelt helyre helyezi a napirendjében;

Végrehajtás

60. kéri a Bizottságot, hogy az Afrikára vonatkozó stratégiáját lássa el részletes végrehajtási cselekvési tervvel, amely tartalmaz egy egyértelmű időbeosztást, a mobilizálandó eszközök és pénzügyi források részletes felsorolását (beleértve a tagállamok általi pénzügyi kötelezettségvállalásokat), a különböző beavatkozási szintek (helyi, nemzeti, regionális, pánafrikai) és szerepük feltüntetését, valamint a haladás értékelésére szolgáló valódi közös (az Európai Parlament és az AU bevonásával megvalósítandó) felügyeleti mechanizmus ismertetését;

61. ragaszkodik ahhoz, hogy ez a végrehajtási terv terjedjen ki Afrika egészére, beleértve Észak-Afrikát, a Szaharától délre fekvő afrikai területeket és Dél-Afrikát, amelyekre jelenleg külön rendeletek és megállapodások vonatkoznak (a MEDA-rendelet, a Cotonou-i megállapodás, és – Dél-Afrika esetében – a kereskedelmi, fejlesztési és együttműködési megállapodás és az EPRD-rendelet), és hogy a Bizottság szintjén válasszák szét a hatásköröket, továbbá kéri a Bizottságot, hogy adja meg, hogy hogyan fogják ezeket koordinálni és összehangolni annak érdekében, hogy hozzájáruljanak az AU által az egész földrész számára előterjesztett prioritások végrehajtásához;

62. rámutat, hogy a Bizottság fent említett közleményében található javaslatok lényege a meglévő nemzeti és regionális programok végrehajtásától függ, és sajnálja, hogy e tekintetben nem terjesztettek elő új javaslatokat a végrehajtásuk fokozása vagy a céljaik és fellépéseik programozásának az új prioritásokhoz való igazítása érdekében, és hogy ezen új stratégiai dokumentum és az új afrikai fejlemények (különösen az AU és intézményei létrehozása) következményeként nem javasolták a meglévő országstratégiai dokumentumok és a nemzeti és regionális indikatív programok felülvizsgálatát;

63. csalódottságát fejezi ki a javasolt pénzügyi keret kevésbé ambiciózus jellege miatt: a Bizottság csak növelt pénzügyi források mobilizálásának lehetőségét tervezi a „9. EFA utáni időszakra” és nem tárgyalja az adósságkönnyítés – a millenniumi fejlesztési célok elérésére szolgáló kiegészítő pénzügyi források mobilizálásának eszközeként történő – felhasználásának lehetőségét;

*
* *

64. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, a tagállamok, az AU és az AKCS-országok kormányainak.

P6_TA(2005)0446

Közösségi fejlesztési politika

Az Európai Parlament állásfoglalása az Európai Unió „Európai Konszenzus” elnevezésű fejlesztési politikájáról szóló tanácsi, európai parlamenti és bizottsági közös nyilatkozatra irányuló javaslatról (2004/2261(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottság által a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz valamint a Régiók Bizottságához intézett „Az Európai Konszenzus – az Európai Unió fejlesztési politikájáról szóló tanácsi, európai parlamenti és bizottsági közös nyilatkozatra irányuló javaslat” című közleményére (COM(2005)0311),
- tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére (CESE 1072/2005),

2005. november 17., csütörtök

- tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére (CdR 224/2005),
- tekintettel a Fejlesztéspolitikai Irányítás Európai Központja (European Centre for Development Policy Management), a Tengerentúli Fejlesztési Intézet (Overseas Development Institute) és a Complutense Egyetem Nemzetközi Tanulmányok Intézete (Instituto Complutense de Estudios Internacionales) értékelésére az EK fejlesztéspolitikájára vonatkozóan (2005. február),
- tekintettel az Európai Közösség OECD Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottsága (OECD/DAC) fejlesztési együttműködési értékelésére (2002),
- tekintettel a 2003. február 25-i, a harmonizációról szóló Római nyilatkozatra, valamint a 2005. március 2-i, a támogatások hatékonyságáról szóló Párizsi nyilatkozatra,
- tekintettel az ENSZ 2000. szeptember 8-i Millenniumi nyilatkozatára, amely meghatározza a millenniumi fejlesztési célokat (MDG) mint a szegénység felszámolásának a nemzetközi közösség által közösen összeállított kritériumait,
- tekintettel az ENSZ fejlesztési programja (UNDP) által elkészített, az emberi jogok fejlődéséről szóló, egymást követő jelentésekre,
- tekintettel a millenniumi ökoszisztéma-felmérési „A lehetőségeinket meghaladó életmód: a természeti erőforrások és az emberiség jóléte” című jelentésre (2005),
- tekintettel az ENSZ Kereskedelmi és Fejlesztési Konferenciájának (UNCTAD) „A legkevésbé fejlett országok – a szegénység csapdájának elkerülése” című 2002-es jelentésére;
- tekintettel a nemzetközi konferenciák záró nyilatkozataira és végkövetkeztetéseire, különös tekintettel a fejlesztésfinanszírozásról tartott nemzetközi konferenciára (Monterrey, 2002), a fenntartható fejlődésről tartott csúcstalálkozóra (Johannesburg, 2002), a társadalmi fejlődésről tartott csúcskonferenciára (Koppenhága, 1995), az ENSZ-nek a legkevésbé fejlett országokról tartott konferenciájára (Brüsszel, 2001), a Világkereskedelmi Szervezet (WTO) negyedik miniszteri konferenciájára (Doha, 2001), a 4. nőügyi világkonferenciára (Peking, 1995), a népesedési és fejlődési nemzetközi konferenciára (ICPD) (Kairó, 1994), az ENSZ-közyűlés 1999-es, az ICPD céljai irányába történő előrelépést áttekintő rendhagyó ülésére („Kairó + 5”), egy gyermekbarát világ (New York, 2002 május), valamint az Oktatásügyi Világforumra (Dakar, 2000),
- tekintettel az EU által a 2003. márciusi barcelonai csúcstalálkozón, a Monterrey-konferenciát megelőzően tett kötelezettségvállalásra,
- tekintettel 2001. március 1-jei, a Bizottságnak a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett, az Európai Közösség fejlesztési politikájáról szóló közleményére vonatkozó állásfoglalására⁽¹⁾,
- tekintettel a Tanács és a Bizottság által 2000. november 10-én elfogadott, az Európai Közösség fejlesztéspolitikájáról szóló nyilatkozatra (DPS),
- tekintettel az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának (GAERC) 2004. november 22–23-i és 2005. május 23–24-i következtetéseire,
- tekintettel 2005. április 12-i „Az Európai Uniónak a millenniumi fejlesztési célkitűzések megvalósításában játszott szerepe” című⁽²⁾ állásfoglalására,
- tekintettel 2005. szeptember 8-i „A legfőbb és elhanyagolt betegségekről a fejlődő országokban” című⁽³⁾ állásfoglalására,
- tekintettel az Európai Bizottság 2004. október 29-i, a 2000–2004. közötti millenniumi fejlesztési célkitűzésekről szóló jelentésére (SEC(2004)1379),
- tekintettel Bizottságnak a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz intézett 2005. április 12-i, „A millenniumi fejlesztési célkitűzések megvalósításának felgyorsítása – az Európai Unió hozzájárulása” című közleményére (COM(2005)0132),

(1) HL C 227, 2001.10.1., 130. o.

(2) Elfogadott szövegek, P6_TA(2005)0115.

(3) Elfogadott szövegek, P6_TA(2005)0341.

2005. november 17., csütörtök

- tekintettel a Jeffrey Sachs professzor által irányított ENSZ Millennium Projekt Munkacsoport „Befektetés a fejlesztésbe: gyakorlati terv a millenniumi fejlesztési célkitűzések megvalósításához” című jelentésére,
- tekintettel a multilaterális környezetvédelmi megállapodásokra (MEA) az alábbi témákban: klímaváltozás, az ózonréteg elvékonyodása, biodiverzitás, mocsarak, elsivatagosodás, veszélyes hulladékok és le nem bomló szerves szennyezőanyagok,
- tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
- tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére (A6-0319/2005),

Az Európai Konszenzus

1. üdvözli a fejlődésre vonatkozó közös uniós jövőképről szóló, háromoldalú nyilatkozatra irányuló kezdeményezést, és hangsúlyozza a Parlament teljes mértékű, és a többi intézménnyel egyenrangú félként történő bevonásának szükségességét egy, az együtdöntési eljáráshoz hasonló eljárás révén, hogy ezáltal jelentősen hozzá tudjon járulni a koherencia, az összehangoltság, a kiegészítő jelleg, a minőség és a hatékonyság fejlesztéséhez;
2. üdvözli a közös nyilatkozatra irányuló javaslatot, és azt indítványozza, hogy ennek hivatalos jogállását egy olyan fejlesztéspolitikai keretként határozzák meg, amely kötelező erejű az Unió és a tagállamok által az OECD/DAC által fejlődőnek minősített államok irányában tett lépéseire; kéri ezenkívül, hogy pontosítsák, hogyan viszonyul majd a közös nyilatkozat a fejlesztési együttműködés pénzügyi eszközeihez;
3. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a javaslat nem tartalmaz külön nyilatkozatot az uniós segítségnyújtás, valamint a 2000. évi DPS és annak a közösségi segítségnyújtásra tett kihatásainak tanulságaira vonatkozóan;
4. üdvözli, hogy a fent említett közlemény első része megpróbál megegyezést létrehozni az uniós segítségnyújtás átfogó céljait és elveit illetően; azonban világosabb fogalmazásra hív fel, különösen a prioritások, valamint a koherencia és az együttműködés javítása tekintetében az uniós fejlesztési együttműködés terén;
5. üdvözli, hogy a fent említett közlemény második része megpróbál közösségi szintű irányvonalakat meghatározni a fejlesztéspolitika végrehajtására vonatkozóan; azt kéri azonban, hogy világosan határozzák meg a közösségi segítségnyújtás specifikus szerepét annak komparatív előnyeiről végzett elemzésre alapozva;
6. úgy véli, hogy a közösségi segítségnyújtás jelenlegi, brüsszeli szintű szervezése, azaz a tervezés és végrehajtás különválasztása nem optimális a fejlesztési politika hatékony végrehajtása szempontjából;
7. tudomásul veszi, hogy a globalizáció mostanáig szélesítette a gazdagok és a szegények közötti szakadékot, és olyan fejlesztési politika kidolgozására hív fel, amelynek egyik fő célja a kiegyensúlyozottabb növekedés elérése;

Célok és elvek

8. hangsúlyozza, hogy az EU fejlesztési együttműködésének általános célját „a szegénységnek a fenntartható fejlődés keretén belüli csökkentése, majd végül felszámolása” kell, hogy jelentse; hangsúlyozza, hogy a szegénység többdimenziós fogalom – ide tartoznak olyan emberi szempontok, mint a fogyasztói és élelmszer-biztonság, az egészség, az oktatás, a jogok, a meghallgatáshoz való lehetőség, az emberi biztonság, a szociális igazságosság, a méltóság, a méltányos munka;
9. egyetért azzal, hogy a szegénység visszaszorítása – amely az első lépés a millenniumi fejlesztési célok elérésében –, a demokrácia és a helyes kormányzás előmozdítása és az emberi jogok tiszteletben tartása a fejlődés kulcsfontosságú elemei; hangsúlyozza azonban, hogy a szegénység elleni küzdelem csak akkor jár sikerrel, ha egyformán nagy jelentőséget kap az emberekbe való befektetés, különös tekintettel a fiatalokra és a nőkre, elsősorban az egészségügy és az oktatás terén, valamint a jólét megteremtésébe való befektetés –

2005. november 17., csütörtök

hangsúlyt helyezve olyan területekre, mint a vállalkozások, a tudomány és a technológia, a munkahelyteremtés, a hitelekhez való hozzájutás, a tulajdonjog és az infrastruktúra; hangsúlyozza, hogy a nők befolyáshoz juttatása minden fejlődés alapja, és hogy a nemek közötti esélyegyenlőségnek valamennyi politikai stratégia központjában kell állnia;

10. támogatja a valódi partnerség, a tulajdon és a politikai párbeszéd elvét és a fejlődés jogokra alapuló megközelítését; hangsúlyozza a partnerországok szegénységcsökkentési stratégiai dokumentumainak (PRSP) fontosságát a nemzeti parlamentek és civil szervezetek tevékeny szerepvállalásával; azt javasolja, hogy a Cotonou-i partnerségi megállapodás fő elveit terjesszék ki valamennyi fejlődő országra;

11. hangsúlyozza a civil társadalom által a szolgáltatások, valamint a demokrácia és az emberi jogok előmozdítása terén játszott szerepének fontosságát a fejlődő országokban, és kéri, hogy fokozott támogatásban részesüljön a partnerországok nem kormányzati szervezetei (NGO) kapacitásának bővítése; elismeri továbbá az európai civil társadalom fontos szerepét, és kéri a projektek támogatási lehetőségeinek egyszerűsítését, ideértve azok finanszírozását is;

12. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy az EU a nemzetközi szervezetek demokratizálódásán munkálkodjon annak elérése érdekében, hogy a fejlődő országok érdekei jelentősebb képviselést kapjanak, és hogy valamennyi fél érdekében erősödjön a demokrácia;

13. üdvözli, hogy a EU javaslattervezete az európai uniós fegyver kivétel ellenőrzésének megerősítését célozza, annak biztosítása érdekében, hogy az EU-ban gyártott fegyvereket ne használják a civil lakosság ellen, és konkrét lépéseket foglal magában a kézi lőfegyverek és a könnyűfegyverek ellenőrizetlen terjedésének megállítására; felhívja azonban az EU-t, hogy vállaljon felelősséget a múltbeli fegyver kivételért, valamint tegye intenzívebbé és gyorsítsa fel az aknamentesítési és leszerelési programokat a háborúk sújtotta területeken;

Tematikus megközelítés és prioritások

14. üdvözli azokat az erőfeszítéseket, amelyek a nagyobb összpontosításra irányulnak, miközben fenn tartják a megfelelő rugalmasságot, sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a bemutatott cselekvési célok nem tartalmaznak világos prioritásokat, különösen közösségi szinten, és kéri, hogy tegyék világossá a célok, a cselekvési területek és a prioritások kiválasztását;

15. megerősíti, hogy az EU által finanszírozott, illetve társfinanszírozott programok kifejlesztésénél, kidolgozásánál és nyomon követésénél fontos szerepet kell kapniuk az emberi jogoknak;

16. hangsúlyozza, hogy külön figyelmet érdemelnek az olyan kérdések, mint a HIV/AIDS, a malária és a tuberkulózis megelőzése és kezelése, a szexuális és reprodukív egészség előmozdítása, a nemek közötti egyenlőség és a nők jogai, a klímaváltozás enyhítése, a kereskedelmi reform, a konfliktusmegelőzés, a demokrácia és a helyes kormányzás, hiszen ezek hatékony kezelésének elmaradása hiábavalóvá teheti az egyéb fejlesztési törekvéseket;

17. javasolja, hogy a közös nyilatkozaton belül helyezzenek nagyobb hangsúlyt az alábbiakra:

- számos alacsony jövedelmű országnak lemaradása van az egészségügyre vonatkozó millenniumi fejlesztési célok területén; többségük segítségre szorul az influenzajárványhoz hasonló egészségügyi vészhelyzetekre való felkészülésben; nem fordítanak kellő figyelmet az olyan betegségekre, amelyek ellen nem áll rendelkezésre gyógyszer, illetve amelyek elleni gyógyszerek kifejlesztésére nem irányul elegendő kutatás; jelentős problémát jelent az egészségügyi személyzet – részben az agyelszívásnak betudható – kétségteljes hiánya, különösen a szub-szaharai Afrikában, amely egyrészt az egészségügy és a fejlődés olyan rendszerszemléletű megközelítését igényli, amelynek során az egészségügyi rendszerek és az egészségügyi kutatás megerősítése első számú prioritást kap, másrészt az egészségügyi szektor fokozott támogatását teszi szükségessé, valamint azt, hogy a szegénységcsökkentési dokumentumokban az egészségügyben elért eredményeket tekintsék a legfontosabbnak;
- a nemzeti parlamentek döntő szereppel bírnak, ezért külön támogatás szükséges a demokratikusan megválasztott parlamentek munkakörülményeinek biztosítása és fejlesztése érdekében, az Európai Parlament teljes bevonása mellett;

2005. november 17., csütörtök

- a közösségi infrastrukturális segítségnyújtásnak kiegyensúlyozottabbnak kell lennie, túl kell mutatnia az útépitéseken, és az információs és kommunikációs technológiához való hozzáférésre, az ivóvízre, az energiára, a vidékfejlesztésre kell helyeznie a hangsúlyt;
- a nemek közötti egyenlőség és a nők jogainak, mint alapvető emberi jogoknak az előmozdítása nem pusztán önmagában alapvető fontosságú, hanem egyben a szociális igazságosság kérdése is, valamint eszköze a millenniumi fejlesztési célok elérésének, a Pekingi cselekvési platform, a Kairói cselekvési program és a Nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetés minden formájának kiküszöböléséről szóló egyezmény megvalósításának; ezért az EU fejlődő országokkal kapcsolatos politikáiban és a velük fenntartott kapcsolatok gyakorlatában erős esélyegyenlőségi elemre van szükség;
- mivel az alapfokú oktatás és az egészségügy központi szerepet játszik, a tagállami és a közösségi támogatásoknak a világszintű szociális csúcstalálkozó 20/20 elvét kell prioritásként kezelniük;
- az oktatás a fejlődés kulcsa; a hivatalos nappali oktatáshoz való megfelelő hozzáférés legnagyobb akadály a gyermekmunka; az oktatást előmozdító valamennyi stratégiának tartalmaznia kell a gyermekmunka minden formája elleni fellépést;
- mivel a vidéki szegények élete a hagyományos, biomasszán alapuló gazdaságtól függ, ezért az erdőterületek gyors csökkenése, a talaj és a tengeri erőforrások romlása és a számos területen fellépő növekvő vízhiány súlyos veszélyt jelent több százmillió ember megélhetésére nézve; mindez intenzív erdő-újratelepítési, talajmegőrzési, tengervédelmi és vízgazdálkodási program elindítására szólít;
- a jelenlegi termelési és fogyasztási rendszerek a környezetre gyakorolt egyre erősebb nyomáshoz vezetnek, és hosszú távú veszélyt jelentenek a társadalmi jólétre nézve; a szegények különösen érzékenyek a környezet romlására;
- a fejlődő országoknak nem szükséges megismételniük az iparosodott országok által elkövetett környezetszennyezési hibákat, feltéve, ha jelentősen megnövelt segítséget kapnak a tiszta és hatékony technológiákba való befektetés érdekében; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy csökkenteni kell a fejlődő országok fosszilis üzemanyagoktól való függőségét, különösen annak a nyomásnak a fényében, amit ez a függőség a fejlődő országok fizetési mérlegére, és azon keresztül a költségvetésére gyakorol;
- szegények százmilliói különösen érzékenyek az olyan veszélyekre, mint a földrengés, a trópusi vihar, az áradás, a szökőár vagy a súlyos szárazság, valamint a nagy katasztrófák veszélyeztetik a fejlődést is; hangsúlyozza, hogy a millenniumi fejlesztési célokat nehéz lesz elérni a legtöbb alacsony jövedelmű országban, ha a fejlesztési és szegénységcsökkentési stratégiákba nem építik be a katasztrófák kockázatának csökkentését, beleértve a katasztrófhelyzetekre tervezett társadalombiztosítási rendszereket;
- felismerve, hogy a szegénység, a fejletlenség és az instabil állam kedvező körülményeket jelentenek a konfliktusok kialakulásához és az új biztonsági fenyegetések megjelenéséhez, ideértve a nemzetközi bűnözést és terrorizmust is, elismeri továbbá, hogy a konfliktusokat követő időszakokban az intézményépítésen, a társadalom szerkezetének újbóli kialakításán, a béketeremtésen és a megbékélési folyamatokon túl a fejlesztésnek is fontos szerepet kell játszania;
- a foglalkoztatás fontos eszköz és feltétel a szegénység elleni küzdelemben. Ezért a méltányos munkához való hozzáférést és az ILO alapvető egyezményeinek betartását prioritásként kell kezelni;

Segítségnyújtási módozatok, pénzügyi források, hatékonyság és koherencia

18. elismerését fejezi ki az EU segítségnyújtási költségvetési jogcímeinek növelése mellett azon kötelezettségvállalásért, amelynek célja 2015-re a bruttó nemzeti össztermék 0,7 %-ának elérése; támogatja a fejlesztési együttműködést finanszírozó innovatív mechanizmusok, például a nemzetközi adózási rendszerek létrehozását, hangsúlyozza azonban, hogy szükség van a segítségnyújtás minőségének és a segélyek kifizetésének nagymértékű javítására, továbbá nagy szükség van az eredmények és a khatások jobb mérésére, ezenkívül a legszegényebb országok és népek esetében egyetlen feltételcsomaghoz kell kötni az európai közösségi segélyek kiutalását;

2005. november 17., csütörtök

19. kéri az alacsony jövedelmű országok fejlesztési alapokból való részesedésének növelését;
20. úgy véli, hogy a súlyosan eladósodott szegény országok adósságára vonatkozó kezdeményezés még sok kívánnivalót hagy maga után; arra hív fel, hogy erősítsék meg az adósságok elengedését azokban a fenn nem tartható adóssággal rendelkező országokban, ahol a kormányok tiszteletben tartják az emberi jogokat és a demokráciát, és a felszabaduló erőforrásokat felelősségteljesen használják fel; továbbra is hangsúlyozza, hogy az adósság elengedését nem szabad káros gazdaságpolitikai feltételekhez kötni, és a hivatalos fejlesztéstámogatás (ODA) mellett kiegészítő jellegűnek kell lennie;
21. szükségesnek tartja, hogy az EU és tagállamai fokozott erőfeszítéseket tegyenek a törvénytelenül megvont vagy rendeltetésellenes felhasználású finanszírozási eszközök felkutatása érdekében, valamint azért, hogy azokat az eredeti országban a rendeltetésüknek megfelelő célra visszajuttassák;
22. kéri, hogy alakítsák át az Európai Beruházási Bank (EBB) külső hitelezési megbízatását, hogy ezáltal az EBB teljes körűen működő fejlesztési bankká váljon, amely megvalósítja az EU fejlesztési stratégiáját, és lehetővé teszi a közérdekű szolgáltatások és létesítmények területén történő állami beruházások finanszírozását;
23. sajnálatát fejezi ki az EU-n belüli fejlesztéspolitika következetlenségei miatt, amelynek következményei a magas tranzakciós költségek, a munkák közötti átfedések, és a partnerországok nehézségei; támogatja azokat az erőfeszítéseket, amelyek azt célozzák, hogy javítsák az adományozók képességét a segélyek a fent említett párizsi nyilatkozatban meghatározott módon történő tervezésének és folyósításának koordinációját, harmonizálását és összehangolását, valamint úgy véli, hogy az ilyen erőfeszítéseket ki kell terjeszteni a közepes bevételű országokra; hangsúlyozza azonban, hogy a javasolt közös nyilatkozat a megvalósítást tekintve túlságosan homályos;
24. javasolja, hogy az EU – a partnerország egyéni felelőssége és fejlesztési stratégiája alapján – országokra lebontott közös stratégiai dokumentumok és közös többéves programok kidolgozása révén, és lehetőség szerint további kétoldalú és multilaterális adományozók bevonásával biztosítsa a tagállamok és a Bizottság fejlesztési támogatásainak szoros koordinálását; kéri a koordináció és a kiegészítő jelleg javítását a partnerországok költségvetési eljárásaihoz és a szegénységcsökkentési stratégiáihoz való operatív alkalmazkodás révén, és javasolja annak az elvnek nemzeti szintű konzultációkat követő elfogadását, hogy legfeljebb 2–3 uniós adományozó lehet vezető ügynökség az egyes partnerországokban, és hogy az egyes tematikus kérdések területén világos munkamegosztásra kell törekedni;
25. kiemeli annak szükségességét, hogy az EU és tagállamai tartsanak fenn szoros kapcsolatot a fejlesztési tevékenységben érintett nemzetközi szervezetekkel, például az ENSZ alapjaival, programjaival és ügynökségeivel, ideértve az UNDP-t, a Világbankot és a Nemzetközi Valutaalapot is, tovább javítva ezáltal az EU fejlesztési politikájának koherenciáját és elkerülve a nemzetközileg elfogadott célok tiszteletben tartásával végzett tevékenységek közötti átfedéseket;
26. hangsúlyozza, hogy az EU-nak a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap keretén belül tagállamai politikáinak jobb koordinációjára kell törekednie;
27. hangsúlyozza, hogy a Bizottságot nem úgy kell tekinteni, mint az EU 26. adományozóját; ezzel szemben a közösségi segílyt úgy kell kijelölni, és úgy kell megállapodásra jutni róla, hogy különös figyelmet kell szentelni az összehangolás, a kiegészítő jelleg és a koherencia fejlesztésére, a közösségi segítségnyújtás átfogó jellegére, a Bizottság semlegességére, a kormányzás, a demokrácia és az emberi jogok területén végzett munkájára, továbbá globális szerepére, valamint arra, hogy intellektuális szempontból központi szerepet játszhat az európai fejlesztési politikában stb.;
28. egyetért azzal, hogy az adományozók által felállított külön feltételek, amelyek az adományozók történelmi gyökerű gazdasági érdekeit tükrözik, ritkán hatásosak; hangsúlyozza azonban, hogy az általános költségvetési támogatás, amely a leggyakrabban alkalmazott segélyezési mechanizmus, további alapos vizsgálatot igényel, és csak akkor kellene ahhoz folyamodni, mikor a feltételek megfelelőek, és hatékony ellenőrző rendszerek, vagyis a nemzeti parlamentek felügyelete mellett működő független bizottságok működnek; amennyiben lehetséges, a Bizottságnak és a tagállamoknak a projekt támogatás felől a szektorális megközelítés, majd pedig a közvetlen költségvetési támogatás felé kell elmozdulniuk;

2005. november 17., csütörtök

29. kéri a Bizottságot, hogy terjesszen a Parlament elé olyan kritériumokat, amelyekkel felmérhető a fejlődő országok támogatási igénye és a nyújtott támogatás hatékonysága, továbbá terjesszen elő a nyújtott támogatásra vonatkozó statisztikákat és egy olyan ellenőrző rendszert, melynek rendeltetése, hogy értékelje a támogatás végrehajtásának hatékonyságát a további fejlesztés szándékával;

30. rámutat a Bizottságon belüli komoly hiányosságokra az olyan kérdések középpontba helyezésével kapcsolatosan, mint a gyermekek jogai, a nemek egyenlősége és a nők jogai, a fogyatékkal élő személyek és a környezetvédelem; üdvözli a kérdések fokozott hangsúlyozására tett erőfeszítéseket a politikai, programozási, végrehajtási és értékelési szakaszokban, és kiemeli, hogy a helyzet javítása érdekében nagy lendületet kell adni személyzet oktatásának és nevelésének mind a központok, mind az országok szintjén;

31. támogatja a politikai koherenciát célzó erőfeszítéseket, amelyeket úgy kell kezelni, hogy az egyéb politikák ne aláássák a célokat és a fejlesztéspolitikai eredményeket, hanem támogassák azokat; sürgős intézkedésekre hív fel az olyan, különösen hátrányt szenvedő uniós politikák terén, mint a kereskedelem, a KAP és halászati megállapodások; kiemeli annak fontosságát, hogy a fejlődő országokat képessé kell tenni az EU-előírások elérésére az élelmiszer-, termék- és anyagbiztonság terén, hogy ezek ne akadályozzák az EU piacaira való bejutásukat; kéri továbbá, hogy öt éven belül szűnjön meg az exporttámogatás valamennyi formája, ideértve az exporthitelek, az élelmiszer-támogatások, az exportkereskedelmi vállalatok stb. révén megvalósuló rejtett támogatásokat is és a kapcsolt segélyeket is;

32. megjegyzi, hogy az elmúlt három évtized során a legkevésbé fejlett országok nettó élelmiszer-importőrök lettek, ezért a mezőgazdasági ágazatban váltást sürget az élelmiszer-biztonság felé;

33. hangsúlyozza, hogy a fejlesztési politika a biztonság hiányát kiváltó eredendő okok kezelésére szolgáló számos eszköz egyike, de nem szabad alárendelni a biztonsági politikának, és hogy a közösségi fejlesztési együttműködés keretében végrehajtott valamennyi tevékenységnek meg kell felelnie a hivatalos fejlesztéstámogatásokkal (ODA) szemben támasztott OECD-/DAC-feltételeknek;

34. hangsúlyozza, hogy a fejlődés szempontjából óriási jelentőséggel bír a méltányos nemzetközi kereskedelmi politika, valamint a kedvező körülmények biztosítása a fejlődő országok kereskedelméhez; kiemeli ezért a kínálati oldal megerősítésének jelentőségét, beleértve a partnerországok alkalmassá tételét arra, hogy a kereskedelmi lehetőségeket a fejlődés motorjává alakíthassák; e tekintetben hangsúlyozza a mezőgazdaság és az élelmiszer-biztonság, valamint a kis- és középvállalkozások szerepének fontosságát;

35. úgy véli, hogy a fejlesztési politikának annak elismerésén kell alapulnia, hogy az adott országnak vagy régiónak joga van demokratikusan meghatározni saját, lakossága megélhetésének és társadalmi, gazdasági és kulturális jogainak védelmét szolgáló politikáit, prioritásait és stratégiáit, és a Bizottságnak és a tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk ezen alapelveket;

36. üdvözli annak terjedő felismerését, hogy a piacnyitást körültekintően kell ütemezni, és hangsúlyozza, hogy ez jogot biztosít a fejlődő országok számára a kereskedelmi liberalizálás ütemének és irányainak a saját fejlesztési céljaik alapján történő meghatározására;

*

* *

37. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezen állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.
